

ဇေယျန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

အိမ်အိုအောက်တင်ညည်းသံ

အောင်မြတ်သာနှင့် အိမ်အိုအောက်ကငိုညည်းသံ

ဇေယန(ရာမည)

"တိုက်နီနီအောက်မှာ ငါ့ကိုမြှုပ်ထားတယ် ... ကယ်ကြပါဦး ... ငါ့ကိုကယ် ကြပါဦး" ဆိုတဲ့ အသံက တရားထိုင်နေတဲ့ အောင်မြတ်သာရဲ့ နားထဲကို စူးရှ စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

အောင်မြတ်သာနည်းတူ အင်းစမတွေ ရေးဆွဲနေတဲ့ သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရ တို့ မျက်နှာမှာလည်း အံ့ဩမှုတွေက အထင်းသား။

ညနှစ်ချက်တီး အချိန်လောက် ရောက်တော့ တရားဖြုတ်ပြီး ထလာတဲ့ အောင်မြတ်သာက

"မင်းတို့ဆွဲထားတဲ့ အင်းတွေ အကုန်သုံးမရ ဖြစ်တာရောသိကြလား"

"ဗျာ ဘယ်လို သုံးမရတာလဲ ဆရာ"

"ခုနက မင်းတို့အာရုံထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကို ကြားမိခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ကြားမိပါတယ်"

" အေး အဲဒီအချိန် မင်းတို့စီရင်နေတဲ့ အင်းရဲ့ဘောင်ကို တားနေချိန် မဟုတ်လား"

" ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ.."

" တောက်ရ ... အင်းပေါက်တဲ့ လက္ခဏာရှစ်ပါးကို ရွတ်ပြစမ်း"

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် တောက်ရက ဇက်ကိုပုလိုက်ပြီး

"အင်းဘောင်မထိ၊ အင်းကွက်မညီ၊ အင်းဘောင် လေးထောင့် အတို အရှည်မညီ၊ အင်းဘောင် တားချိန် စိတ်မငြိမ်၊ အင်းချစဉ် မန္တန်မရွတ်မိ၊ အင်းစမ အင်းဘောင်ကိုထိ၊ အင်း အတွင်းမျဉ်း အစွန်းပို၊ အင်းစမ ခေါင်း ငိုက်တိုရှည်မညီပါဆရာ"

" ခုနက ရှစ်ချက်ထဲမှာ မင်းတို့က ဘယ်အချက်မှာ ညီခဲ့ကြလဲ"

"ဟိုလေ ဟို.. အင်းဘောင် တားတဲ့အချိန် စိတ်မတည်ငြိမ်ဆိုတဲ့ အချက်မှာ ညီခဲ့ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ဒီအမှားက ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့ အချို့တွေ ထင်ကောင်း ထင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အတွက်ကတော့ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒီအင်းစမကို သုံးပြီး လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေလည်း ရှိလို့ အစကနေ ပြန်ဆွဲဖို့ပြောချင်တယ်"

" ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်တို့ အမှားအတွက် အသစ်ပြန်ဆွဲပါ့မယ်"

သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရတို့ အင်းစမတွေ ပြန်ဆွဲနေတဲ့အချိန် အောင်မြတ်သာ က တရားထိုင်နေရင်း ကြားလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းအရာကို အာရုံခံကြည့် လိုက်ရာ သွားမှာ ကွမ်းချိုးတွေအပြည့်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က အူလိုက်သည်းလို့က် ရယ်မောနေတာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မနက် လင်းအားကြီး အချိန်ရောက်တော့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ပြန်လာ တဲ့ အောင်မြတ်သာကို တောက်ရက ဆီးကြိုရင်း

" ညက ကြားရတဲ့အသံကို ဆရာဘယ်လိုထင်မိလဲ"

"အင်း အတိအကျပြောရရင် ငါမြင်တဲ့ပုံရိပ်နဲ့ ကြားရတဲ့ အသံကြားထဲမှာ ကွဲလွဲမှုအချို့ ရှိတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒါတွေကို အတည်ပြုဖို့ အလင်းရောင်

အစပျိုးတာနဲ့ မြို့ထဲသွားကြတာပေါ့"

"ဆရာ ဒီမှာကြည့်ပါဦး"

သက်ခိုင် ညွှန်ပြတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နဲ့အရူးတစ်ယောက်က အံ့ကိုကြိတ် လက်သီးကိုဆုပ်ကာ ရန်ပြုမယ့်ဟန်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဆရာ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ မူမမှန်ဘူးနော်"

သက်ခိုင်စကား မဆုံးခင်မှာပဲ အရူးက အုတ်နီခဲတစ်လုံးကို ကိုင်ကာ အောင်မြတ်သာတို့ ဆီကို ပြေးဝင်လာခဲ့တယ်။

အောင်မြတ်သာကတော့ အနည်းငယ်တောင် ထိတ်လန့်တဲ့ဟန် မပြပဲ လွယ်အိတ်ထဲကနေ နန္ဒင်းရွက်ပုံစံရှိတဲ့ အပင်တစ်ပင်ကို ထုတ်ပြလိုက်ရာ အရူးကောင်မှာ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး အမှောင်ထုထဲကို ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီတော့မှ သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရတို့ သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး

"ခုနက အရူးထွက်ပြေးအောင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ဆရာ"

"ဘာမှမလုပ်ဘူးလေ ဒီအပင်ပဲ ပြလိုက်တာ"

"ဒါက ဘယ်လို အပင်မျိုးလဲဆရာ ... သူ့အရွက်က နန္ဒင်းရွက်လိုပဲနော်၊ နောက်ပြီး အမြစ်ကလည်း ဖြူဖွေးနေတာပဲ"

"ဒီအပင်ကို ဂမုန်းဖြူလို့ခေါ်တယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်းက တောထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်း တွေ့ခဲ့လို့ လိုကာမယ်ကာ သိမ်းထားလိုက်တာ"

"ဂမုန်းဖြူက ဘာအစွမ်းတွေရှိလို့လဲ ဆရာ"

"ပြောရရင်တော့ ဒီဂမုန်းဖြူက သိဒ္ဓိဝင်တဲ့အထဲ ပါတယ်။ သူ့ရူးတွေ၊ ဘီလူးသဘက် ပူးသူတွေက ဂမုန်းဖြူကိုမြင်ရင် ထွက်ပြေးကြရတာပဲ။

နောက်ပြီး ဖုမ္မသိမ်၊ အကျော်၊ စမ္မာ၊ ကရမက်၊ ကတိုး၊ သနတ်ထော်၊ ကတ္တုကမည်း တို့ကို ဆတူရောကြိတ် အတောင့်လုပ်ပြီး ဂဝံလက်ယှက် ရုပ်တုထု၊ ပြီးရင် အရုပ်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဓာတ်တော်ကို ဌာပနာထည့်ပြီး အ လုံပိတ်၊ အပြင်ကနေ သစ်စေးသားရိုးမံ၊ ရွှေချပြီး ဂုဏ်တော်တစ်ထောင် စုတ်၊ အဲဒါပြီးရင်တော့ ရွှေကြုတ်၊ ငွေကြုတ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ငုံသာထားပေ တော့"

"အဲလို ငုံထားတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ ဆရာ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ငုံထားတဲ့သူက ရှိန်းဆာယာ ကိုယ်ပျောက်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ထောင်ပြည့်အောင် စုတ်ရမယ့် ဂါထာကိုတော့ ငါလည်း မသိ ဘူးကွ ဟက်ဟက်"

အောင်မြတ်သာက သက်ခိုင်ပခုံးကို ပုတ်ကာ ပြောလိုက်ပြီး ကိုင်ထားတဲ့ ဂမုန်းဖြူကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ မြို့ထဲဘက်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။

သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရတို့ကလည်း အောင်မြတ်သာ ပြောပြတဲ့ အစီအရင် အကြောင်းကို တွေးရင်း အနောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အခြေခံ လူတန်းစားတွေ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ဈေး တစ်ခုကို ရောက်တော့ မုန့်စိမ်းပေါင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားနေတဲ့ အရူးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ တယ်။

"ဆရာ ဟိုမှာထိုင်နေတာ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ပြုတဲ့အရူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်သား... ရော့ကွာ ညက မစားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇီးထန်းလျက်လေး ကျွေး လိုက်ပါဦး"

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် တောက်ရက ယိုင်တိယိုင်တိုင် တဲပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အရူးဆီကိုသွားပြီး ဇီးထန်းလျက် တစ်ထုပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်

တယ်။

"သူစားပြီးလို့ လေးနာရီကြာတဲ့အခါ မရပ်မနား အန်လာလိမ့်မယ်၊ အန်လို့ ဝပြီ ဆိုရင် ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့ကြ"

သက်ခိုင်တို့လည်း အောင်မြတ်သာ ပြောသလို အရူးသွားတဲ့ နောက်ကို လိုက်ကြည့်ရာ ဇီးထန်းလျက်စားပြီး လေးနာရီအကြာမှာ တစ်ဝေါဝေါနဲ့ ထိုး အန်ပါလေရော။

အတန်ကြာ အန်ပြီးတော့မှ လမ်းမပေါ် ပစ်လဲကျသွားတဲ့ အချိန် ဆွဲထူပြီး အောင်မြတ်သာဆီ ခေါ်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"ဆရာ ဒီလူအန်တဲ့ထဲမှာ လက်သီးဆုပ်လောက် ရှိတဲ့ အသားတုံးတစ်တုံး ပါလာတယ်"

အန်ဖတ်တွေနဲ့ ညစ်ပတ်နေတဲ့ အရူးကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရင်း ပြော လိုက်တဲ့ တောက်ရစကားကြောင့် အောင်မြတ်သာက ပါးချိုင့်နှစ်ဖက် ခွက် နေအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

"ဒါဆို ... ဒီလူက အစာအပင်းထည့် ခံထားရတာကိုး"

"ဗျာ.."

"ဒါကြောင့် ချဖူးသံနဲ့လင်းတရိုး သွေးလို့ရတဲ့ အရည်ကို ဇီးထန်းလျက်နဲ့ လုံးပြီး ကျွေးလိုက်တာ"

"ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်ဆရာ ချဖူးသံနဲ့လင်းတရိုး သွေးပြီး တိုက်ရင် အပင်းနုရင် အန်ပြီး ရင့်တဲ့အခါ စအိုကနေ ကျတယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် ဒီလူကိုယ်ထဲ ရှိနေတဲ့ အပင်းက နုလို့ အန်ထွက်လာတာ ... ကဲကဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးရင် သူ့ကို မေးစရာလေးရှိလို့ ခေါ်ခဲ့ပါဦး"

သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရလည်း ကိုယ်မှာပေနေတဲ့ အန်ဖတ်တွေကို သန့်ရှင်း

ပေးပြီး အောင်မြတ်သာ အရှေ့ကို ခေါ်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"ဘယ်လိုလဲ သတိရလာပြီလား"

"မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ ... မေစိန်နဲ့ ဘာပတ်သတ်မှု ရှိလဲ"

"ဘယ်က မေစိန်လဲ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ကယ်ပေးခဲ့တဲ့သူတွေပါ"

"မလိမ်နဲ့ ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့ နင်တို့က မေစိန်နဲ့ပေါင်းပြီး ငါတို့မိသားစုကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားနဲ့တော့ ခက်ပြီ ... ကျုပ်တို့က သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်နေတာ မြင်ရင် ကူညီတဲ့ ဘက်ကပါ ဗျာ။ အခုချိန်ထိ ဘယ်သူကိုမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူးဘူး"

ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နဲ့ အရူးက အောင်မြတ်သာကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက် နေလောင် ဒဏ်ကြောင့် ရှုံ့တွမည်းခြောက်နေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ အံ့ဩနေတာမြင်တော့

"စိတ်ဝေဒနာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားလာရတဲ့ အချိန်တွေမှာ အတော် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ မှာပဲနော်" လို့ သနားကရုဏာ သက်စွာ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

" ကျုပ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အခုလိုပုံစံ ဖြစ်သွားရတာလဲ .. မြှင်း ... မြှင်းရော"

" မြှင်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲ"

" ကျုပ်ချစ်သူ မြှင်းလေ ... သူ ... သူ အိမ်မှာ ရှိနေသေးလား"

"အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့မသိဘူး... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ထဲမှာ မေစိန်ဆိုတဲ့ နာမည် ကြားလိုက်မိသလိုပဲ"

" မေစိန် ... မေစိန် ... အား ကျုပ်ခေါင်းတွေ ကိုက်လာသလိုပဲ"

ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ထိုးဖွပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် အောင်မြတ်သာက အိတ်ထဲကနေ ဇီးကင်းခန့်ရှိတဲ့ ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ထုတ်ကာ

ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။

"သူ့အခုမှ သက်သာခါစ ဆိုတော့ အနားယူပါစေဦး"

အောင်မြတ်သာလည်း သုံးလေးရက်ကြာတဲ့အထိ အရူး ပျောက်ဆေး
တော်ကို ဇီးကင်းခန့် ကျွေးရာ တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာခဲ့ပြီး အတိတ်က
ဖြစ်ရပ်အချို့ကိုပါ မှတ်မိလာခဲ့တယ်။

"ခင်ဗျားက ပယောဂကုတဲ့ ဆေးဆရာလား"

ကျောဘက်ကနေ ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် ဆီစိမ်စက္ကူတွေကို ခေါက်
နေတဲ့ အောင်မြတ်သာက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားတောင် အတော် ကောင်းသွားပြီကိုး..."

"ကျုပ်မေးတာပဲ ဖြေပါ ... ခင်ဗျားက ပယောဂကုတဲ့ ဆေးဆရာလား"

"ဆိုပါတော့ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"လူရဲ့အူအသည်းကို စားတဲ့ စုန်းကို မြင်ဖူးလား"

ရုတ်တရက် မေးလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် အောင်မြတ်သာက စွန်ရဲလို စူးရှ
တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ရပ်နေတဲ့သူကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"သင်ဒီလိုမေးတယ် ဆိုကတည်းက အကြောင်းတစ်ခု ရှိရမယ်။ သင်ပြော
ချင်တာရှိရင် ကျုပ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ"

"ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ.... အခု ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းပြီ ဆိုတော့
ဒီကနေ ထွက်သွားပါ့မယ်"

"ခင်ဗျား နေကောင်းပြီလို့ ဘယ်သူပြောလဲ ... ကျုပ်တိုက်တဲ့ ဆေးကို တစ်
လပြည့်အောင် သောက်မှ ရူးသွမ်းအောင် ထည့်ထားတဲ့ အပင်း
ပျောက်ကင်းမှာနော်"

" ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နဲ့ရှိနေရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် "

"ဟက်ဟက် ကျုပ်တို့ကလည်း နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်စပယ် မပစ်ထားတတ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ အပေါ် ယုံကြည်တဲ့ စိတ်ထားပြီး တိုင်ပင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ် "

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နဲ့လူက ထိုင်ချလိုက်ပြီး

" ကျုပ်နာမည်က စိုင်းနောင်လို့ ခေါ်တယ် ... ခင်ဗျားနာမည်ကရော.. "

"ကျုပ်တို့ကို ယုံကြည်ပေးလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုစိုင်းနောင်။ ကျုပ်နာမည်က အောင်မြတ်သာပါ "

" ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ် ဆေးကုပေးထားတာ ဆိုတော့ လေးစားသမှုနဲ့ ဆရာလို့ပဲခေါ်ပါမယ် "

" ရပါတယ် အဆင်ပြေသလိုခေါ်ပါ "

"ကျုပ်မိဘတွေက ရှမ်းပြည်ဘက်က စော်ဘွားအနွယ်ဝင်တွေပါ။ အမေကတော့ ကျုပ် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဖေကတော့ နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ ဆိုသလို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်တတ်တယ်။ ကျုပ်အသက် နှစ်ဆယ်လောက် မှာတော့ အဖေ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က မေစိန်တဲ့။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နောက်မိန်းမ ပေါ့ဗျာ။ ဒါကို ကျုပ်က လက်မခံပဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဖေယူလာတဲ့ မိန်းမက ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူလောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အထင်သေးမှုတွေကို ကျုပ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ အားလုံးရဲ့ဆန္ဒကို လျစ်လျူရှုပြီး အဲမိန်းမကို အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်ထိ အဲဒီမိန်းမအပေါ် ရူးသွပ်လဲဆိုရင် ထမင်းစားရင်တောင် သူကိုယ်တိုင် ခူးခပ်ကျွေးတာဗျ။ ကျုပ်ကလည်း ဒီ

မြင်ကွင်းတွေကို မမြင်ချင်လို့ အိမ်မှာမကပ်ပဲ အပြင်မှာပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ စံပယ်ပန်းရောင်းတဲ့ မြှင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ပြီး မေတ္တာမျှခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အဖေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက အချို့တစ်ဝက် တောင်းပြီး မြှင်းနဲ့ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ မြှင်းကို အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖို့ ပြောတဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း သဘောရိုးထင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ လိုက်တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က မိုးတွေရွာနေခဲ့တယ်။"

စိုင်းနောင်က စကားပြောနေရင်း အံ့ကို ခပ်တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်ပြီး အဝေးတစ်နေရာကို ငေးကြည့်နေခဲ့ရာ ကနေ သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်ချပြီး

"အဲဒီထမင်းဝိုင်းက အဖေနဲ့လက်ဆုံစားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ အဖေက အိပ်ရာပေါ်မှာ ရောဂါလက္ခဏာမပြပဲ သေနေခဲ့တယ်။ အဖေသေတော့ မေစိန်က ကျုပ်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မြူဆွယ်ပြီး သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကလည်း မြှင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်တာမို့ ပစ်ပစ်ခါခါပြောပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ နောက်ဆုံး သတိရတဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် ဆံပင်ဖားလျား ချထားတဲ့ မေစိန်က အိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ကိုခွဲပြီး အူအသည်းတွေကို အစိမ်းလိုက် စားနေတာ၊ သူ့ပုံစံက မြင်နေကျပုံစံလို မဟုတ်ပဲ အဘွားကြီး တစ်ယောက်အတိုင်း အသားအရေတွေပါ တွဲကျနေတာ။"

"ခင်ဗျားပြောတဲ့ပုံအရ အဲဒီမိန်းမက အတော်ခရီး ရောက်နေတဲ့ စုန်းမပဲ။ သူ့ကို ဖမ်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ သာမန်လူတွေအဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။"

" ကျုပ် သိချင်တာက မြှင်းအကြောင်းပဲ... သူရှိနေသေးလား..."

"အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့လည်း မသိဘူး ... ခင်ဗျား သိချင်ရင်တော့ ခေါင်းက
ဆံပင်ကို အရင်ရှင်းမှရမယ် ... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားကို မှတ်မိမှာ
မဟုတ်ဘူး"
